

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4768/2021
22.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Гордане Комненић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Суботици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гжрр 522/20 од 14.05.2021. године, у седници одржаној 22.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Суботици Гжрр 522/20 од 14.05.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Суботици Гжрр 522/20 од 14.05.2021.. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици Прр1 74/2019 од 18.05.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је ставом првим изреке обавезана тужена да тужиљи на име имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати 18.389,16 динара на име главног дуга и 47.340,05 динара на име камате обрачунате на главни дуг до 11.05.2009. године. У преосталом делу става првог изреке, одбијен је захтев за исплату законске затезне камате на досуђене износе и на исплаћен износ од 2.654,78 динара, од 11.05.2009. године до дана правноснажности решења о главној деоби 30.08.2019. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 23.400,00 динара, у случају доцње са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до дана исплате.

Пресудом Вишег суда у Суботици Гжрр 522/20 од 14.05.2021. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим и трећим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова састава жалбе.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући је у делу

одлуке о камати на износ главног дуга, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за имовинску штету која је тужили изазвана повредом права на суђење у разумном року, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати (на име главног дуга и камате на главни дуг обрачунате до 11.05.2009. године). О овом праву тужиле, висини тражене накнаде и камати судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба члана 85. и 93. Закона о стечају, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Такође, пресуде нижестепених судова не одступају од закључка Врховног касационог суда Спп. 6/2016 од 02.11.2018. године, допуњеног на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године, у погледу законске затезне камате на потраживања утврђена правоснажним пресудама против дужника – друштвених предузећа у стечају, која се обрачунава до дана отварања стечајног поступка.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Ревизијом тужиле побија се правоснажна одлука у делу којим је одлучено о камати.

Одредбом члана 28. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1), да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2).

Како је у конкретном случају, ревизија изјављена против одлуке у делу којим је одлучено о камати, као споредном тражењу, то је ревизија тужиле недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**